

Паперовий змій

Наталя Забіла

1

Летить угору птах не птах,
далеко — аж за дах!
Пташкам перетинає шлях,
аж мерехтить в очах.

Ось на околицю кудись,
за залізничний міст,
летить, немов осінній лист,
лиш в'ється довгий хвіст.

А я біжу через мости
услід за ним мерщій.
Лети, лети, як птах, лети,
мій паперовий змій!

І він летить, як справжній птах,
все вище, ще і ще!
Та я мотузочку в руках
тримаю — не втече!

Біжу, дивлюсь —
аж біль в очах,
не бачу рівчака,
і ось — з розгону у рівчак
лечу я сторчака!

У рівчаку якась вода...
Вилажу — сам не свій.
Що всі сміються — не біда!
Шкода — загинув змій.

Якби він трохи більший був
та з мотузком міцним,
мене б він вгору потягнув,
і я б летів за ним.

У небо, в сонячну блакить,
де вітер і хмарки,
де тільки пташка пролетить
і линуць літаки...

2

І от дістав паперу я
і все у двір приніс:
нитки, і клей, і дерево,
і дранок цілий віз.

Є молоток, і ножиці,
і ніжик, і цвяхи.
Заздалегідь тривожаться
на дереві птахи.

Еге ж, пташки, цвірінькайте,
та знайте новину:
над садом, над будинками
я вас наздожену!..

Чи довго там, чи хутко,
скінчив роботу я.
Вже небо тоне в сутінках
і місяць вже сія.

Мій змій — це просто диво!
Такий, як я, на зріст,
стрункий, міцний, красивий,
ще й довгий, довгий хвіст.

Куди ж його сховати?
Ото ще клопіт мій!
Не влазить в нашу хату
мій велетенський змій.

Залишив серед двору.
А щоб ніхто не взяв,
мого собаку поруч
я міцно прив'язав.

Лежу в своєму ліжку,
і ніч уже давно.

А я не сплю і нишком
дивлюся у вікно.

По небу хмари носяться,
неначе сиві змії...
Вже сон до мене моститься,
мені стуляє вії.

...Так сонячно і зелено,
так весело мені:
з могутнім змієм-велетнем
лечу в височині.

Внизу десь люди й коні,
хатки, річки, поля.
Неначе на долоні,
лежить уся земля.

Дивлюсь — аж ось жирафи,
і тигри, й крокодил...
Це підо мною Африка,
велика річка Ніл.

А що це там виблискує,
неначе синій лан?
Це вже від мене близько
Великий океан.

А ось блискучі глетчери
та льодові поля...
Летіти так до вечора —
куди потраплю я?..

Земля така малесенька
вже зникла десь внизу.
Навколо зорі весело
танцюють поблизу.

Розкинувсь над планетами
Чумацький Шлях, як міст.
Стрічаюсь я з кометою,
що має довгий хвіст.

Сьома зірками водночас
горить Великий Віз,
і метеори раз у раз
зриваються униз.

А змій все вище й вище...
Вже стало гаряче —
це, видно, сонце ближчає,
пече... пече... пече...

Лле промені гарячі
на голову мою...
А я кричу і плачу:
горю... горю... горю!..

4

Прокинувсь! Значить, сон це?
Надворі день давно.
Привітне літнє сонце
залазить у вікно.

Помірний вітер віє —
чудовий льотний час!
Беру я свого змія,
хлоп'ят скликаю враз.

До річки йду з малечею,
де кручі і пісок.
Прив'язую за плечі я
міцніше мотузок.

Розбігся проти вітру
й з розгону з кручі — плиг!..
І ось я вже в повітрі,
земля тіка з-під ніг!..

Мій змій напнувся вітром,
рвонувсь — немає сил!..
Ой, витримай! Ой, витримай!
Угору піднеси!..

Та падає він кволо,
ще й рветься мотузок.
І я лечу... додолу!
Та просто у пісок!

Завмерши з переляку,
лежу — живий чи ні?
Біжить мій друг — собака
допомагать мені.

5

Ну, що ж, ізнов невдача,
і знов загинув змій!
Та я ж таки не плачу
і не гублю надій!

Вгорі, де хмарні пелени,
де сонце і пташки,
гудуть, гудуть пропелери,
кружляють літаки.

А я вже скоро виросту
і вивчуся як слід,
тоді й насправді вирушу
в безбоязний політ,

туди, де сонячна блакить,
де вітер-буревій,
куди ніяк не долетить
мій паперовий змій!